

[Viggo Starcke.]

„Hjørnestenen i enhver forfatning er skattebevillingsretten. Denne ret listes ud af vælgernes hænder, efterhånden som privatbeskatningen får lov at brede sig.“

Altså, hjørnestenen i enhver forfatning er skattebevillingsretten. Ser man f. eks. på Englands historie og tænker på de langvarige og ofte blodige stridigheder, der er ført, vil man se, at disse stridigheder førtes for det princip, at skattebevillingsretten skulle ligge i folkeforsamlingen, parlamentet. Derfor er det et skår i demokratiets prærogativ, at man giver en bestemt gruppe erhvervsdrivende ret til at udskrive privat skat hos deres medborgere. Jeg kan nævne, at tvangsopsparingen, som den højtærede finansminister også har sit medansvar for, heller ingen hjemmel har i grundloven. Dette at sætte borgerne under formynderskab for en større eller mindre del af deres formues vedkommende findes der ikke hjemmel for i nogen af grundlovens paragraffer.

Dertil kommer endelig det mærkelige formelle forhold med hensyn til skibsredernes millioner, som har en vis forfatningsretlig interesse, og som nu bliver aktuelt igen. Jeg var desværre af lovlige grunde forhindret i at være tilstede den 18. marts. Afgiften fra skibsrederne blev vedtaget af de fire partier privat udenom det af folketingset nedsatte udvalg under påskeforliget i fjor, og der findes kun en eneste fodnote, hvori der står: skibsredernes skat. På basis af dette har den højtærede finansminister derefter ført forhandlinger med skibsrederne. Oprindeligt forlangte man 20 millioner, og skibsrederne tilbød 10 millioner, og så enedes man tilsidst om 15 millioner. Dette har vakt utilfredshed i nogle partier. Jeg skal ikke blande mig i spørgsmålet om, hvorvidt skibsredernes afgift eller skat er for stor eller for lille, men jeg vil hævde, at rent formelt er det ikke noget, der er forudset i demokratiske grundlove, at man pålægger et enkelt tilfældigt erhverv afgifter, blot fordi dette erhverv har været dygtigt og har haft evne til at tjene penge ind til landet. Bagved dette ligger der ingen lov. Der er ingen anmærkning på finansloven, og i grundlovens § 46 står der udtrykkelig, at ingen skat kan udskrives uden ved lov. Nu står der i den højtærede finansministers fremsættelses-tale om den økonomiske oversigt, at man nu vil skride til et af 20 mill. kr. til fra skibsfarten, men det omtales i nogle mærkelige ord. Finansministeren bruger ordene: skibsfartens bidrag, eller: man beder om et bidrag på 20 mill., eller: de 20 mill. kr., som vi i år anmoder om fra skibsfarten. Hvad er

det egentlig for en fremgangsmåde? Det er jo grundlovsstridigt, og jeg vil henstille til den højtærede regeringschef, at han standser den fremgangsmåde, for ellers må man undersøge finansministerens forhold overfor forfatningen.

Jeg fik egentlig heller ikke noget udtømmende svar på, hvorvidt det var meningen, at toldforslaget skulle være af fiskal eller toldunderstøttelsesmæssig art. Jeg har tidligere påvist, at på varer som f. eks. skindhandsker, fodtøj, cykler og cyklestel virkede tolden sådan ved toldforhøjelserne i 1932, til trods for at tolden blev sat meget stærkt i vejret, at statskassens indtægt på skindhandsker gik ned fra 200 000 til 1 400 kr., på fodtøj gik den fra 1 600 000 til 384 000 kr., på cykler og cyklestel gik den ned fra 2 100 000 til 30 000 kr. Derfor er der noget rigtigt i, at man må understrege, at enten må man tilstræbe en fiskal virkning, eller også må man tilstræbe en understøttelsesvirkning.

Professor Philip udtalte i sin kronik, at vægttold har den fordel, at inflationen får vægttolden til at smuldre bort. Når vi nu taler om inflation, var den højtærede finansminister så venlig at sige nogle bemærkninger om noget, han kaldte ordinflation, som han sammenlignede med pengeinflation — det sidste er han jo en kender af —, og han sagde, at den havde den betydning, at ordene ligesom pengene mistede noget af deres værdi. Den tale, som jeg havde den ære at holde i går, var sagligt underbygget fra først til sidst undtagen et sted, hvor der var nogen ordinflation; det var i omtale af skatte-remsen, hvor jeg nævnte alle disse masser af skattepositioner, som den højtærede minister har ansvaret for at have forelagt her.

Dernæst fremsatte den højtærede finansminister nogle bemærkninger, som er typiske for et vist stadium i den fremadskridende opdragelse, når den endnu ikke er helt fuldendt. Disse bemærkninger sigtede i høj grad på personen og kunne måske falde ind under den første position i toldtariffen, som jeg har her, hvor der står: affald, al-slags, aske, bærmæ, klude, trævler, fnug. Dem er der nemlig fri indførsel for i Danmark.

Ministeren gjorde også nogle bemærkninger om skuespilkunsten. Talekunsten har noget tilfælles med skuespilkunsten — begge dele er en fremstillingskunst —, og det er for så vidt en ædel kunst. Med formandens tilladelse vil jeg gerne citere de berømte ord, som Hamlet siger i 3. akt om skuespilkunstens øjemed: Dens mål både fra først af og nu var og er at holde så at sige et spejl op for menneskelivet, at vise dyden dens eget